

Roeping of Passie

*Al verkocht ik mijn bezittingen
omdat ik voedsel aan de armen wilde geven,
maar had ik de liefde niet,
het zou niets betekenen.*

**Voel jij mee?
Heb jij een helper-in-nood-zijn-droom?
Heb jij een roeping?
Of misschien ben jij jou roeping vergeten?**

**Beleef het.
Lees of de kracht van een passie.
Lees over de waarde van een roeping.
Misschien wel jou roeping.**

1. MENSEN

Het krioelt van de mensen, er is geen hoek van de straat vrij.

Als er al een trottoir is dan is het vol van mensen die proberen enigszins vooruit te komen.

Ze lopen overal kris kras tussen het verkeer, de geparkeerde auto's en de kraampjes van de verkooplui door.

Eén grote lange deinende massa van mensen die zich probeert voort te bewegen. Ze gaan naar links en naar rechts, van de ene kant naar de andere kant om maar vooruit te komen.

Heeft hier iemand een naam? Word je hier nog herkend? Wie ben jij?

Er is volop verkeer, het geluid van de vele motoren en Bajaj's (een Bajaj is een driewielig vervoermiddel voorzien van een klein motortje en een overkapping) overstemt het gepraat en soms het geroep van de mensen.

En niet te vergeten: allerlei soorten auto's proberen zich een weg te banen door de mensenmassa en de vele vele motoren. Glimmende auto's van rijke lui en ook allerlei rammelende- aan elkaar geplakte- en grof geplamuurde, half geschilderde, van allerlei kleuren voorziene auto's, passeren mij.

Wij als Europeanen zouden vele angsten uitstaan om hier te overleven, maar de Aziaten hebben duidelijk een andere mentaliteit; ook als ik kijk hoe jonge kinderen zich verplaatsen en proberen wat van hun leven te maken.

Roeping of Passie

Al verkocht ik mijn bezittingen omdat ik voedsel aan de armen wilde geven ... maar had ik de liefde niet, het zou niets betekenen.

Roeping of Passie

Samen met een paar vrienden zijn we op zoek naar winkeltjes om wat spullen voor de kinderclub te vinden. Eén van mijn vrienden weet exact de weg en we lopen één van de vele honderden winkeltjes binnen.

We kijken rond wat er te vinden is; van alles, je kunt het zo gek niet noemen of in deze Chinese buurt met honderden stalletjes, tientallen winkelpassages en vele verkopers, is er wel wat van onze gading te vinden.

Cultuurshock? Nee, althans niet voor mij. Je kunt er voor jezelf een cultuurshock van maken, vooral als je kijkt naar de vele stinkende kanalen vol met afval en rottende troep. Als je kijkt naar de krotten, als je kijkt naar de vele mensen die, voor onze begrippen, met vodden aan lopen, als je kijkt naar de immens grote verschillen tussen arm en rijk, als je kijkt naar hoe mensen er op uit zijn om te overleven; stelen, bedriegen, liegen en elkaar naar het leven staan.

Als je hen daarop aan zou spreken, zou hun antwoord kunnen zijn: *de rijken hebben hetzelfde gedaan en zij zijn nog veel brutaler.*

Ook dan nog is dit voor mij geen cultuurshock; wat ik zie is het resultaat van gebrek aan liefde van de één voor die ander. De mensen zien niet meer wat er om hun heen gebeurt. En als ze er naar kijken en zich bewust worden van wat er om hun heen gebeurt, dan halen ze hun schouders op met de opmerking: *hoe kan ik daar nou wat aan doen.*

We gaan op zoek naar nog een ander winkeltje; lopend, soms schuifelend, net als de rest, stap voor stap tussen al het verkeer door.

Roeping of Passie

De Liefde is geduldig

Roeping of Passie

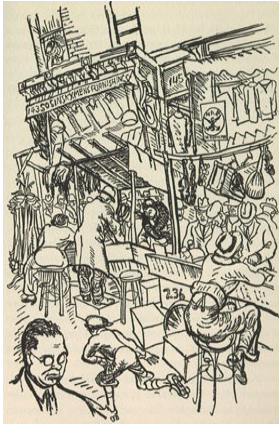
Het ziet er naar uit dat een Bajaj de weg heeft versperd, maar eigenlijk weet niemand hoe dat is gekomen. Er zit geen enkele beweging meer in, ook wij als voetgangers komen nauwelijks nog vooruit. De zon breekt door de wolken, de stinkende uitlaatgassen vullen de straten, het claxonneren van de voertuigen maakt de zaak nog ingewikkelder, een motorfiets rijdt tegen mijn rechterbeen aan en ook wil er een man passeren met een groot pak op zijn rug. Door met zijn pak tegen de mensen aan te zwaaien probeert hij zich een weg te banen. Ik krijg ook een por van het bewuste pak. Een glimmend zwarte luxe SUV probeert zo voorzichtig mogelijk vooruit te komen, centimeter voor centimeter. De bestuurder kijkt wel erg goed uit want als hij een voetganger aanrijdt heeft hij een zeer ernstig probleem. Heel langzaam komt er beweging in het gedrang.

Uitlaatgassen en de zonnewarmte, te samen met veel rokend vlees en dampende thee van de vele eetkraampjes, maken dat het erg benauwd is. Het zweet loopt met stralen over mijn rug.

Frisse lucht?

De liefde is niet zelfzuchtig

2. CULTUUR

Dat ik geen cultuurshock heb, heeft de reden dat ik met andere ogen kijk. Ik ben immers niet naar Indonesia gekomen om de mensen hun fouten te zien; hoe goor alles is, hoe verwaarloost vele mensen erbij lopen, wat een zootje het is, waarom de maatschappij er zo verschrikkelijk uitziet.

Of kijkend op deze manier; wij als westerlingen met onze hoogconjunctuur hebben het veel verder geschopt, wij zijn veel socialer en meelevender, wij voelen immers met die ander mee

Voel jij met die ander mee? De donker gebrande knul van een jaar of achttien, met zelfgemaakte tatoeages op zijn armen en die met een of andere kleurstof een soort van roestbruine tint in zijn haren heeft aangebracht, met (ooh wat een rijkdom) een 'gevonden' leren jack, een afgeragde valse spijkerbroek en met slippers aan waar een stel uitgeharde voeten in zitten. Hij staat geleund tegen een lantaarnpaal, sigaret in zijn linkerhand, het lijkt of hij iemand iets toe wil roepen. Ik loop om hem heen, kijk even naar hem en dan loop ik bijna een vrouwtje omver. "Permisi ibu" zeg ik en ze lacht.

Nee, het is niet zo'n lach die we zo vaak op de televisie zien: mooie gebruide vrouwen met een schitterende parelwitte lach, met op de achtergrond een blinkend wit strand en een heldere, turquoise blauwe zee die ons moeten verleiden om onze vakantie in hun land te gaan vieren.

De liefde is niet blij met onrecht

Roeping of Passie

Heel snel kijk ik het vrouwtje aan en zie de vele rimpels in haar gezicht, de ogen wazig, ingevallen wangen, de lach die zich kenmerkt door verrotte tanden, ze heeft een grijsachtig hoedje op en een valse, veel te lange trui hangt over haar lichaam.

Voel jij met die ander mee? Ik zit in een bushokje, de avond is al gevallen, overal auto's, lange files, oude rammelende niets uitzierende bussen komen voorbij, buskoelies roepen om nog meer passagiers, allerlei mensen lopen mij voorbij en niemand schenkt aandacht aan de 'lange' Europeaan met zijn grijze haar die zit te wachten op wat komen gaat. Dan opeens duiken er uit de mensenmassa twee kinderen op hem af; een jongen en een meisje. Het meisje loopt schichtig aan de Europeaan voorbij en gaat achter het bushoekje staan, maar de jongen pakt het anders aan en bedenkt zich geen moment: 'Mister, food... food'.

De gedachten gieren door mijn hoofd; is het echt waar dat ze eten nodig hebben? Is hun leven echt zo? Waar zouden hun ouders zijn? Zijn dit nou straatkinderen? Is dit de toekomst van dit land?

Nadat ik nee heb geschud, gaat de jongen naar het meisje toe, dat nog steeds achter het bushoekje staat. Automatisch breng ik mijn hand naar mijn tasje wat op mijn schouder hangt; tja, je weet maar nooit.

Voel jij met die ander mee? De zon staat hoog en doet heel erg zijn best om de temperatuur boven de 35 graden C. uit te laten komen. Ik loop door een straat heen, nieuwsgierig geworden door wat er verderop gebeurt; allemaal militairen met daarachter een vrachtwagen vol met allerlei rommel.

De liefde kent geen kwaadheid

Roeping of Passie

“Zou dat mogen, een foto maken?”, vraag ik me af. Toch doe ik het niet, ik wil geen onnodige ophef maken en ik wil ook niet mijn jonge gids in verlegenheid brengen. Het ziet ernaar uit dat de militairen grote schoonmaak houden, er worden allerlei stalletjes afgebroken en de restanten worden geladen op de vrachtwagen. ‘Waarom?’ vraag ik me af, wat zou de oorzaak zijn? We lopen verder het centrum in, aangekomen bij het oudste Batavia restaurant wordt er even een foto gemaakt. Uch, het is echt snikheet. We lopen langzaam verder op zoek naar een schaduwplek. “Om die hoek is schaduw”, zeg ik tegen mijn gids. Samen lopen we de hoek om en dan, dan komen we in een schouwspel terecht. Een schouwspel van straatleven.

Hier is niemand koning, keizer of president; hier is het straatleven. Rondhangende-, op de grond liggende-, slenterende-, zittende mensen. Eentje ligt languit op straat en heeft zich de rijkdom van een deken verworven. Een ander ligt half in de vensterbank. Een volgende staat tegen een boom aan een sigaretje te roken. Verderop in de schaduw van een boom liggen er twee mannen op de grond, om zich heen kijkend. Ze merken ons op, van boven naar beneden kijken ze; wij, een jonge knul Indonesisch uiterlijk met een blanke Europeaan met grijs haar. We lopen door en merken dat hun ogen ons volgen. Een stel kinderen rennen achter elkaar aan. Joelend, gillend, spelend. Ogenschijnlijk gelukkig.

De liefde buit niet uit.

3. GEVONDEN

De auto verplaatst zich met gemak door allerlei straten. Tja, die bestuurster weet haar weg wel. Zo goed en zo kwaad als het kan probeer ik me te oriënteren. Toch is dat lastig, ondanks mijn jarenlange ervaringen in zoveel verschillende grote Europese steden; ik heb geen idee waar ik me bevindt.

Nadat we weer een bocht om zijn gegaan wordt de auto stil gezet bij een hobbelig parkeerterrein. Er wordt gebeld naar het adres waar we moeten

zijn, het schijnt dat er van alles wordt uitgelegd. *Huh*, denk ik bij mezelf, a. *ik versta de taal niet* en b. *ik weet hier de weg toch niet*. We gaan weer verder, de auto wordt gekeerd en dan zomaar opeens zijn we er. Uitstappen, een smal weggetje in en even later zie ik een bekende naam; we zijn er.

'Wat ik hier ga doen?'. 'Op bezoek! Ik wil weten hoe nou deze mensen op het idee zijn gekomen om per sé hier een weeshuis of beter gezegd een kinderopvanghuis te exploiteren'.

In een soort van voorportaal van het huis is een speelplaats gemaakt, het geluid van bezige kinderen komt op ons af. We stappen een kamer binnen waar we geconfronteerd worden met zo'n lieflijk schouwspel dat ik nooit zal vergeten. Er liggen 4 matrassen waarop gezamenlijk 7 baby's liggen te slapen, tussen hen in zitten een paar 'moeders' over hun te waken. Een drietal oudere kinderen zitten te spelen.

De liefde bedriegt niet

Roeping of Passie

Ventilatoren aan de wand zorgen voor enige verkoeling.

We gaan in kleermakerszit zitten en er wordt vruchtensap gebracht, dan gaat de directrice vertellen. Ze vertelt over visie, missie, naar Indonesia, land, huizen, organisatie, registratie, werken, onderhoud, interesse, bezoeken van mensen uit allerlei landen, fondswerving en de toekomst.

Deze directrice, een schijnbaar eenvoudige vrouw, getrouwd en 2 kinderen, maar met een hart van goud en vol van barmhartigheid voor de naaste.

Ook de 'mama's' zijn zo toegewijd, dat zie je aan hun manier van omgaan met deze kleintjes.

Weet je, de mensen komen simpelweg aan de deur om hun baby af te geven; *'hier, neem maar, ik heb haar 3 dagen geleden gebaard, ik kan haar niet opvoeden, geen werk, geen geld en geen man die voor me zorgt'*.

In de afgelopen maanden had ik al erg veel gelezen over schrijnende toestanden: geen seksuele voorlichting en slechte educatieve omstandigheden voor de niet geregistreerde mensen. Maar nu zie en hoor ik met mijn eigen ogen hoe het ervoor staat.

Tijdens het gesprek zijn haar 2 kinderen bij mij komen zitten. Ze houden van tekenen en ik vraag ze, *'zal ik wat voor jullie tekenen? Wat, op je hand? Ok, goed'*. En ik teken bij allebei en hart op hun hand. Ze glunderen van dankbaarheid en ik? Ik voel me helemaal in mijn element, thuis, want ik zit tussen de kinderen, dit is mijn leven. Is dit mijn roeping? Ja, inderdaad!

Thank You for previewing this eBook

You can read the full version of this eBook in different formats:

- HTML (Free /Available to everyone)
- PDF / TXT (Available to V.I.P. members. Free Standard members can access up to 5 PDF/TXT eBooks per month each month)
- Epub & Mobipocket (Exclusive to V.I.P. members)

To download this full book, simply select the format you desire below

